

תפ (ירושלים) 28759-05-15 - רביב דרוקר נ' מדינת ישראל

ת"פ (ירושלים) 28759-05-15 - רביב דרוקר ואח' נ' מדינת ישראל ואח' מחוזי ירושלים

ת"פ (ירושלים) 28759-05-15

1. רביב דרוקר

2. איתי רום

3. דרוקר גורן תקשורת בע"מ

נגד

1. מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים - פלילי

2. ערן מלכה

ע"י ב"כ עו"ד ימימה אברמוביץ'

3. רונאל פישר

ע"י ב"כ עו"ד אלי פרי

4. רות דוד

ע"י ב"כ עו"ד אופיר קליין

5. יאיר ביטון

ע"י ב"כ עו"ד איתן פלג

6. שי (ישעיהו) ברס

ע"י ב"כ עו"ד גליה כהן

7. יוסף נחמיאס

8. אביב נחמיאס

ע"י ב"כ עו"ד נעה מילשטיין

9. ע'

ע"י ב"כ עו"ד רועי בלכר

בית המשפט המחוזי בירושלים

[09.11.2025]

בפני כב' הנשיא משה סובל

החלטה

1. הבקשה נושא החלטה זו הורכבה בתחילה משני חלקים: האחד, התרת פרסום תיעוד חזותי (הקלטת תמונה וקול) של חקירות מח"ש אשר הוקרנו באולם בית המשפט במהלך שמיעת ההוכחות בהליך זה, ובכללן 15 קטעים מחקירות שני עדי המדינה, ערן מלכה (להלן: מלכה) ו-ע'; השני, התרת פרסום הקלטות קול של קטעים מתוך דיוני בית המשפט שהתקיימו בהליך. הפרסום בשני חלקי הבקשה התבקש לצורך שידור ההקלטות בתכנית התחקירים 'המקור' בערוץ 13.
- חלקה הראשון של הבקשה צומצם בעקבות הדיון הראשון שהתקיים ביום 26.10.25, דברי ב"כ המשיבים והערות בית המשפט במהלכו. נוכח דברים אלה, הבקשה אינה מתייחסת עוד באופן גורף לכל קטעי התיעוד החזותי שהוצגו כראיות בפני בית המשפט במהלך שמיעת ההוכחות, אלא רק ל-15 קטעים שפורטו בהודעת המבקשים מיום 29.10.25 והועלו על גבי דיסק-און-קי שצורף להודעה.
- חלקה השני של הבקשה תואר בבקשה המקורית כנסוב על פרסום הקלטת העדויות בבית המשפט של מספר עדים שנתנו לכך את הסכמתם בכתב (ובכפוף להסכמת חלק מהם לפרסום חלקים מסוימים בלבד מתוך עדותם), וכן פרסום הקלטת עדותו בבית המשפט של מלכה שלא נתן את הסכמתו לפרסום. מהודעת המבקשים מיום 29.10.25 (והדברים התחדדו בדיון השני שהתקיים ביום 6.11.25) עלה כי הפרסום המבוקש הוא של הקלטות קוליות מתוך ישיבות בית המשפט שבהן נשמעים לא רק העדים הנזכרים אלא גם ב"כ המאשימה; ב"כ הנאשמים; נאשם 2, רונאל פישר (להלן: פישר; ראו עמ' 9-10 בנספח א' להודעת המבקשים הנ"ל); וכן דברי בית המשפט. הנאשמים (משיבים 2-8) והמדינה (משיבה 1) התנגדו לחלק השני של הבקשה. בעקבות הערות בית המשפט בדיונים שהתקיימו ביום 26.10.25 וביום 6.11.25 (ראו גם ההחלטה בסוף הדיון הראשון), הודיעו המבקשים לאחר הדיון השני כי הם אינם עומדים על החלק השני של הבקשה ולפיכך אין צורך להידרש לעניין זה.
2. המדינה השאירה את ההחלטה בחלק הראשון של הבקשה לשיקול דעת בית המשפט, תוך שפרשה מאפיינים פרטניים לגבי כל אחד מ-15 קטעי התיעוד החזותי של חקירות מח"ש והשיקולים הטעונים איזון בהתייחס לכל קטע.
3. ע' (עדת המדינה, משיבה 9), הודיעה כי אינה מתנגדת לפרסום קטעים מחקירתה במח"ש, בכפוף לסייגים המפורטים בבקשה - טשטוש פניה, עיוות קולה והסתרת כל פרט מזהה אחר אודותיה במטרה לשמור על פרטיותה וביטחונה.
4. נאשמים 1-4, 6-7 (מלכה, פישר, רות דוד, יאיר ביטון, יוסף נחמיאס ואביב נחמיאס) מתנגדים באופן גורף לחלק הראשון של הבקשה. לטענתם, המבקשים לא הרימו את הנטל הרובץ עליהם להצדיק סטייה מברירת המחדל בדבר אי-פרסום תיעוד חזותי או קולי של חקירה, הקבוע בסעיף 13 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002 (להלן: החוק או חוק חקירת חשודים).

מלכה מיקד את התנגדותו בפגיעה הקשה שתיגרם בכבודו ובפרטיותו כתוצאה מפרסום התיעוד החזותי של חקירותיו במח"ש, במהלכן היה נתון במצב קשה ומביך ובנקודת שפל בחייו. הוא מפנה לפסיקה הקובעת כי התנגדות הנחקר לפרסום מהווה שיקול נכבד ביותר שלא להתיר אותו, ומוסיף כי פרסום תיעוד החקירות יפגע לא רק בו אלא גם באשתו (המשרתת כקצינה במשטרה) ובשלושת ילדיו. כך במיוחד בהינתן שמדובר בחקירות שנערכו לפני קרוב ל-11 שנים; גזר הדין בעניינו ניתן לפני כעשור; הוא סיים עוד לפני מספר שנים לרצות את עונש המאסר שנגזר עליו; ופרסום תיעוד חקירותיו ברבים כעת, לאחר שהניח את הפרשה מאחוריו, יעצים עד מאוד את הפגיעה בו ובמשפחתו. לטענתו, המבקשים לא הצביעו על תרומה ממשית שתצמח מפרסום התיעוד החזותי בהשוואה לפרסום תמלילי החקירות. בנוסף, מאחר שהמבקשים אישרו כי ההקלטות מתוך החקירות במח"ש הגיעו כבר לידיהם, משמע שהחומרים הודלפו אליהם באופן בלתי תקין, ובכך ישנו טעם נוסף שלא להתיר את הפרסום.

פישר (אליו הצטרפו יוסף ואביב נחמיאס) הציג מספר טעמים התומכים לדידו במסקנה כי המבקשים לא שכנעו בקיומן של נסיבות המצדיקות חריגה מכלל איסור הפרסום הקבוע בחוק. לדבריו, כל עוד המבקשים לא יראו כי חומרי החקירה של התיעוד החזותי הגיעו לידיהם כדין, אין מקום כלל לבחון את בקשתם. בנוסף, תנאי להתרת הפרסום הוא שהקטעים מתוך התיעוד החזותי אותם מבוקש לפרסם אכן יציגו בפני הציבור תמונה אמينة של מטרת התחקיר, שלפי האמור בבקשה נועד לעסוק במחדלי חקירה ובבעיות בניהול התיק אשר הביאו את המאשימה למסקנה בדבר קשיים ראייתיים משמעותיים ומהותיים בעטיים נערך לאחרונה הסדר הטיעון עם פישר. עוד לטענת פישר, אין מקום להתיר את הפרסום טרם שמיעת הטיעונים לעונש ומתן גזר הדין בעניינו, שכן פרשת העונש אמורה לעסוק בין היתר בשאלות רוחב (כגון מחדלי חקירה והמועד בו מלכה נעשה עד מדינה) הקשורות בטבורן לקטעים שמבוקש לפרסם מתוך תיעוד החקירות. פרסום התיעוד טרם גזר הדין עלול אפוא לפגוע בתקינות ובטוהר ההליך השיפוטי וליצור רושם בציבור בסוגיות שטרם הוכרעו כסדרן בהליך המשפטי. חשש זה מתחזק נוכח העובדה ששאלת אשמתם של נאשמים 3-5 טרם הוכרעה ועדיין לא נשמעה פרשת ההגנה בעניינם. יתר על כן, נאשמת 3 (רות דוד) הודיעה כי במסגרת פרשת הגנתה יש בכוונתה לקרוא ל-ע' (עדת המדינה) לשוב לדוכן העדים, ומשכך צו איסור פרסום פרטי זהותה של ע' נותר לעת הזאת על כנו. לטעמו של פישר, לא ניתן להלום את הסכמתה של ע' לפרסום התיעוד החזותי של חקירותיה במח"ש, לצד הותרת איסור פרסום פרטי זהותה. זאת מאחר שכאשר הוגשה בהליך הנוכחי בשנת 2018 בקשה קודמת לשידור תיעוד חזותי מחקירת מח"ש במסגרת תכנית 'המקור', עמדתה של ע' הייתה שונה מעמדתה היום, והיא הודיעה על התנגדותה לבקשה, אותה נימקה בין היתר בכך ש"באם תתפרסם חקירתה במשטרה, קיימת סבירות גבוהה כי מכריה ובני משפחתה של עדת המדינה יזהו אותה, וזאת על אף שתמונתה תעוות, קולה יטושטש ושמה יימחק מהפרסום" (סעיף 15 לתגובה מיום 14.11.18).

נאשמים 3 ו-4 (רות דוד ויאיר ביטון) עמדו אף הם על הזיקה הקיימת בין קטעי התיעוד החזותי שמבוקש לשדר ובין האישומים המכוונים כלפיהם (נאשמת 3 - אישומים ראשון, שלושה-עשר וארבעה-עשר; נאשם 4 - אישום ראשון). לטענתם, היות ששמיעת ההוכחות בעניינם טרם הוכרעה, ושאלת אשמתם טרם הוכרעה, ההצדקה שלא להתיר את פרסום תיעוד החקירות כפולה ומכופלת לגביהם, בשל המשקל הנוגע לשלב שבו מצוי ההליך הפלילי על אינטרס ההגנה על טוהר ותקינות ההליך המשפטי.

5. נאשם 5 (שי ברס) הגביל את התנגדותו לקטעים שסומנו 10 ו-11 בהודעת המבקשים מיום 29.10.25, וזאת לאחר שהבקשה צומצמה בה ל-15 הקטעים כאמור לעיל. עמדתו העדכנית של ברס היא שאין להתיר את פרסום קטעים מס' 10 ו-11, היות שבקטעים אלו ישנה התייחסות בין היתר לאישום השלישי שעודנו תלוי ועומד כנגדו, ופרשת ההגנה לגביו עדיין לא נשמעה.

6. מהטעמים שיפורטו להלן החלטתי לקבל את הבקשה במתכונתה המצומצמת ולהתיר את פרסום 15 קטעי התיעוד החזותי מתוך חקירות מח"ש. זאת, בכפוף להוראות בדבר מחיקת ההתייחסויות בקטעים מס' 10 ו-11 (חקירות עדת המדינה) לאישום השלישי ('פרשת שי ברס'), וכן טשטוש דמותו של מלכה בקטעים מס' 13 ו-14 לשם שמירה על כבודו ופרטיותו.

7. השאלות הנוגעות לתכלית ולאופן היישום של סעיף 13 לחוק חקירת חשודים נדונו בשורה של פסקי דין, מהם צמחה והתגבשה מדיניות שיפוטית אשר קיבלה את ביטוייה גם בהנחיית פרקליט המדינה מס' 14.22 - "איסור פרסום תיעוד חזותי או קולי של חקירה". כפי שנפסק, תכלית האיסור משלבת בתוכה שמירה על כבודו ופרטיותו של הנחקר (בין חשוד ובין עד), ולעתים גם על פרטיותם של צדדים אחרים, לצד הגשמת העיקרון החוקתי בדבר פומביות הדיון כנגזרת מקיומו של עניין ציבורי בפרסום; הזכות לחופש הביטוי, חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת; מניעת 'אפקט מצנן' שירתיע נחקרים פוטנציאליים משיתוף פעולה עם החוקרים; והבטחת הניהול התקין של המשפט וטוהר ההליך השיפוטי (בש"פ 6516/09 ידיעות אחרונות נ' מדינת ישראל, פסקאות 7-8 (1.10.09); ע"פ 1682/21 רשת מדיה בע"מ נ' נתניהו, פסקאות 14-24 (25.4.21); ע"פ 4463/22 חברת אקסמיט יחסי ציבור ותקשורת נ' מדינת ישראל, פסקאות 32-37 (15.6.23)).

8. תכליות אלו מוצאות את ביטויין בשיקולים אותם על בית המשפט להביא בחשבון לעת שקילת בקשה להתרת פרסום לפי סעיף 13 לחוק. מבין שיקולים אלו, הבכורה מוענקת לשיקול ההגנה על כבודו ופרטיותו של הנחקר: "הערכים של הגנה על כבוד האדם ופרטיותו ראויים להגנה רחבה, גם אם לא מוחלטת, ובהתמודדות עם אינטרסים נוגדים יש לתת להם משקל רב, ולהימנע מפגיעה בהם אלא במידה ההכרחית, ושאינה עולה על הנדרש" (ע"פ 10994/08 מדינת ישראל נ' תורג'מן, פסקה 43 (14.5.09)); "בקובעו את הכלל האוסר לפרסם תיעוד חזותי או קולי של חקירה, ביקש המחוקק, בראש ובראשונה, להגן על פרטיותם ועל כבודם של העדים והחשודים. כפועל יוצא, בבואו לקבוע אם נכון לחרוג מן הכלל ולהתיר פרסום של תיעוד חזותי וקולי, יבחן תחילה, כיצד עשוי הפרסום להשפיע על פרטיותו וכבודו של הנחקר. בהתאם, נקבע בפסיקה, כי בטרם תתקבל החלטה בבקשה לפי סעיף 13 לחוק חקירת חשודים, ישמע בית המשפט את עמדת הנחקר, ובמקרה שיתנגד לפרסום - יינתן לכך משקל רב... מבלעדי הסכמת הנחקר, או שארו, לפרסום - ספק רב אם בית המשפט יאות להתירו" (עניין רשת מדיה, בפסקאות 17, 22; ראו עוד ע"פ 2476/15 רשות השידור (בפירוק) נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.4.16); הנחיית פרקליט המדינה מס' 14.22, סעיף 20(ד)).

עם זאת, עמדת הנחקר אינה חזות הכול, שהרי אף ההגנה על כבודו ופרטיותו הנה, כאמור בעניין תורג'מן הנ"ל, "הגנה רחבה" אמנם, אולם "לא מוחלטת". בהתאם לכך הובהר בעניין זדורוב (בש"פ 4275/07 רשות השידור נ' מדינת ישראל (17.9.07)) כי "אין לשלול על הסף מקרים בהם על אף התנגדות הנחקר ימצאו טעמים מיוחדים בחריגותם שיצדיקו התרת הפרסום". בדומה לכך בעניין תורג'מן (פסקה 55): "במסגרת מכלול השיקולים, על בית המשפט לשקול, בין היתר, את מידת העניין הציבורי שבבסיס בקשת הפרסום. העניין הציבורי לצורך היתר פרסום קלטת חקירה צריך להיות בעל משקל ומשמעות, שיש בהם כדי לגבור על הזכות לפרטיות של נחקרים, עדים וצדדים שלישיים שעלולים להיפגע מהפרסום" (ההדגשות הוספו). וכבר היו דברים מעולם, שפרסום תיעוד חזותי מתוך חקירה הותר בשל קיום עניין ציבורי מוגבר, חרף התנגדות הנחקרים.

כך, בב"ש (מחוזי ת"א) 90083/06 חדשות 10 בע"מ נ' מדינת ישראל (10.1.06) הותר פרסום קלטות המתעדות חקירות ועימותים שנערכו במשטרה לבנו ולרעייתו של הראשון לציון, חרף התנגדותם, וזאת לאור העניין הציבורי המיוחד בפרשה הנובע מחומרת המעשים וזהות המעורבים העיקריים, ולאחר שב"כ המדינה צפה בקלטות ומסר לבית המשפט כי אין בתוכן כדי לבזות או להשפיל את הנחקרים מעבר לפגיעה המובנית בעצם החשיפה. בב"ש (מחוזי ת"א) 90664/09 חדשות ערוץ 10 בע"מ נ' מדינת ישראל (30.9.09) התקבלה באופן חלקי ובכפוף לסייגים בקשה לפרסום תיעוד חזותי מחקירתו במשטרה של דודו טופז ז"ל, חרף התנגדות המדינה והתנגדותם הנחרצת של יורשיו ומנהלי עיזבונם. חלק הבקשה שהתקבל היה תיעוד חזותי של תשאול בעל-פה שנערך למנוח שלא במסגרת גביית הודעה פורמלית, לגביו נקבע קיומו של "ערך ראייתי ומשפטי, ובנוסף להם הוא בעל חשיבות ציבורית" (שם, בפסקה 8). בת"פ (מחוזי ת"א) 4637-12-15 מדינת ישראל נ' בן אליעזר (8.1.18) הותר פרסום תיעוד חזותי של החקירות שנערכו במשטרה לבנימין (פואד) בן אליעזר ז"ל ולבנו, חרף התנגדות המדינה ואלמנת המנוח לפרסום, וזאת בשל האינטרס הציבורי המובהק הנובע מפרטי הפרשה ותפקידו של המנוח, ובשים לב לכך ששלב ההוכחות במשפט הסתיים. בת"פ (מחוזי י-ם) 21629-10-15 מדינת ישראל נ' מצגר (4.9.18) הותר פרסום תיעוד חזותי של חקירות הנאשם, הרב הראשי לישראל לשעבר, במשטרה למרות התנגדותו והתנגדות המדינה, והגם שההליך הסתיים בהסדר טיעון כך שהתיעוד החזותי שפרסומו הותר לא הוצג בפני בית המשפט במהלך ניהול התיק. ההחלטה נומקה בעניין הציבורי שיש בפרסום חזותי של חקירות אנשי ציבור, בצירוף העובדה שצפייה בקטעי התיעוד שהותרו לפרסום (כל החקירות מלבד עימות בין הנאשם לעד המדינה) לימדה כי "אין פרטים או אירועים שניתן לאפיין כמביכים או כמבזים לכשעצמם". בעלב"ש 10/22 דרוקר נ' סמל א' י' (30.5.22) התיר בית הדין הצבאי לערעורים פרסום תיעוד חזותי מחקירה במצ"ח של נפגעת העבירה ומעימות בין הנאשם לחייל נוסף, על אף התנגדות נפגעת העבירה והחייל הנוסף, וזאת בכפוף לטשטוש דמותם ועיוות קולם, ולאור העניין הציבורי שיש בשיקוף טענות ההגנה באשר למחדלים שנפלו בניהול החקירה. בת"פ (שלום ת"א) 10615-07-23 חדשות מזרח תיכון בע"מ נ' מדינת ישראל (2.5.25) הותר פרסום תיעוד חזותי מתוך החקירות במשטרה של אחד הנאשמים שגזר הדין בעניינו הפך לחלוט, למרות שעניינה של נאשמת נוספת שהורשעה על פי הודאתה במסגרת הסדר טיעון טרם הסתיים והטיעונים לעונש עדיין לא נשמעו. הנאשמים והמדינה התנגדו לפרסום, אולם בית המשפט התיר אותו בשל העניין הציבורי הממשי והערך המוסף שיש בפרסום התיעוד החזותי לעומת הסתפקות בפרסום תמלילי החקירות, כשמנגד הפגיעה הצפויה בכבודו ובפרטיותו של הנאשם אינה גבוהה במיוחד, ואין ממש בחשש שהוצג לפיו פרסום התיעוד ירע (מנקודת הראות של בית המשפט או שירות המבחן) את מצבה של הנאשמת שגזר דינה טרם ניתן.

9. בענייננו, עומד בתוקף צו איסור פרסום פרטי זהותה של עדת המדינה. בהתאם לכך הסכימו המבקשים ועדת המדינה כי התיעוד החזותי של הקטעים מתוך חקירותיה במח"ש (7 מתוך כלל 15 הקטעים שמבוקש לפרסם) יפורסמו בכפוף לטשטוש פניה, עיוות קולה והסתרת כל פרט מזהה אחר אודותיה. בנוסף הסכימו המבקשים בדיון מיום 6.11.25 להשמיט בקטעים 10 ו-11 את האמירות המתייחסות לאישום השלישי ('פרשת שי ברס'). לנוכח הסכמתה של עדת המדינה, ראיתי להתיר את הפרסום בתנאים אלו, למרות שההליך המשפטי טרם הסתיים, לא בעניינו של פישר (שהורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון והטיעונים לעונש עתידי להישמע בקרוב) ולא בעניינם של נאשמים 3-5 (רות דוד, יאיר ביטון ושי ברס) שעדיין לא השמיעו את פרשת הגנתם ודינם עדיין לא הוכרע. תוצאה זו משקפת בעיניי את האיזון הראוי בין השיקולים הרלוונטיים, הנותן ביטוי הולם לחשיבות הציבורית הניכרת שיש לפרסום התיעוד החזותי על רקע טענות ההגנה בדבר מחדלי חקירה ובעיות נוספות בניהול חקירות מח"ש שהביאו להסדר הטיעון בין המדינה לפישר. זאת בשם לב גם לערך המוסף שיש בכל אחת מההקלטות שפרסומן מתבקש - לעומת פרסום תמלילי החקירה הכתובים - לשם המחשת הבעיות בניהול החקירה; וכן בהינתן שמדובר בקטעי תיעוד חזותי שכבר הוקרנו בבית המשפט במהלך שמיעת ההוכחות, כך שלא צפויה מפרסומם השפעה על ההליך המשפטי וטוהרו.

לא מצאתי מקום לכרוך את התרת פרסום התיעוד החזותי מחקירותיה של עדת המדינה, בטענות שיש לפישר כנגד הותרת צו איסור פרסום פרטי זהותה למקרה בו פרסום התיעוד החזותי יותר (גם בהגבלות שפורטו לעיל). זאת מבלי לנקוט עמדה לגבי בקשה לביטול צו איסור הפרסום, אם וכאשר תוגש.

באשר לקטעים מתוך חקירותיו של מלכה, אמנם האיזון כאן מורכב ורגיש יותר בשל כך שמלכה לא נתן את הסכמתו לפרסום. ועדיין, בסופו של דבר הגעתי למסקנה כי עוצמתו המוגברת של האינטרס הציבורי בפרסום שמונת הקטעים הספציפיים מתוך חקירותיו של מלכה, בצירוף יתר הנסיבות הצריכות לעניין, מטה את הכף לעבר התרת הפרסום, ובלבד שמדובר בקטעים שהצגת דמותו של מלכה בהם אינה כרוכה במבוכה מיוחדת ובחדירה לפרטיות החורגות מעצם ההימצאות במעמד הקשה של נחקר בחקירה פלילית.

10. ההלכה הפסוקה הכירה בחשיבות העניין הציבורי שיש בפרסום תיעוד חזותי של חקירה פלילית על רקע טענות ההגנה אודות מחדלים שנפלו בהתנהלות הגוף החוקר. בעניין תורג'מן הותר פרסום התיעוד החזותי של חקירת הנאשם במשטרה, על אף שהוא הורשע במסגרת הסדר טיעון והטיעונים לעונש טרם נשמעו. מסיבה זו התנגדה המדינה לפרסום, בעוד הנאשם תמך בפרסום בשל טענותיו כלפי התנהלות המשטרה במהלך חקירתו. השופט פרוקצ'יה עמדה בפסק דינה על כך ש -

"חשיבותו של עקרון פומביות הדיון ניכרת, בין השאר, בקידום תכלית השקיפות, בהגבירו את הבקרה הציבורית על התנהלות מערכות השלטון, ובהרתעה שהוא יוצר מפני הפרות כללי הפעולה החלים כאשר ידוע מראש כי, לימים, הפרות אלה תוצגנה לעין הציבור. השקיפות בחקירות משטרה נושאת חשיבות מיוחדת כאמצעי ביקורת על התנהלות החקירה, וכאמצעי הגנה על זכויות נחקרים מפני הפרות כללי החקירה" (שם, פסקה 47).

יתירה מכך, מקום בו הפרסום נועד לחשוף התנהלות לקויה של הגוף החוקר, עשוי האינטרס הציבורי שיש בפרסום להביא להתרתו אפילו אם יש בו לפגוע בפרטיות הנחקר:

"העניין הציבורי לצורך היתר פרסום קלטת חקירה צריך להיות בעל משקל ומשמעות, שיש בהם כדי לגבור על הזכות לפרטיות של נחקרים, עדים וצדדים שלישיים שעלולים להיפגע מהפרסום. לאור האינטרסים המתמודדים בסוגיה זו, לא די בכך ש'העניין לציבור' בפרסום יהיה ערטילאי. נדרש, כי פרסום קלטת החקירה יהיה בעל חשיבות ממשית לצורך בחינת התנהלות הגורם השלטוני, והמשטרה בכללו, וכי ישירות אינטרס ציבורי חשוב וממשי... ענין ציבורי שיסודו בצורך לחשוף התנהלות פגומה של המשטרה בחקירה הוא גורם בעל משקל רב בהפעלת שיקול הדעת לעניין הפרסום" (שם, פסקה 55).

השופט רובינשטיין הסכים, והוסיף לגבי השימוש שנעשה על ידי החוקרים כלפי הנחקר בשפה גסה ובניבולי פה:

"גם בלא ללקות באסטינסיות יתירה, ומובן כי בחקירת פשע עסקין ולא באירוע בבית מרקחת או להבדיל בבית הכנסת, דרך זו אינה מתקבלת כל עיקר על הדעת, וראויה לביקורת הכוללת גם את הפרהסיה הציבורית, לרבות פרסום בתקשורת... בקרת הציבור על איכותן של חקירות משטרה היא חלק בלתי נפרד מן הפומביות. על כן בין אמות המידה שיש לשקלן בכגון דא מצוי - ובהדגשה - גם הצורך בשקיפות לשם שימורו של אמון הציבור באוכפי החוק" (שם, פסקאות ד', ו').

בענין ידיעות אחרונות התייחסה השופטת ארבל בהרחבה לחשיבות השיקול הציבורי בפרסום ליקויים בהתנהלות המשטרה במהלך החקירה:

"פרסום תיעוד מחקירות משטרה, לא כל שכן כאשר יש בתיעוד זה כדי ללמד על חריגה משמעותית מכללי החקירה, משרת את האינטרס הציבורי הרחב בפעילותם התקינה של ענפיה השונים של מערכת אכיפת החוק, בשמירה על זכויות נחקרים ובכך שיועמדו לדין רק מי שהראיות שנאספו בעניינם אכן מלמדות על קיומו של סיכוי סביר להרשעה. הפרסום משרת את עקרון השקיפות בפעולתן של רשויות המינהל, שביטוי אחר שלו מצוי בעקרון פומביות הדיון... כאשר מדברים אנו באופן בו מפעילה המשטרה את סמכויותיה, חשיבותו של אינטרס זה כפולה ומכופלת, שכן לכל אותם טעמים שהוזכרו בשבחה של השקיפות מתווספים פערי הכוחות בין חוקר לנחקר, הרגישות הטבועה בסיטואציה של חקירה והמצב המורכב בו נתון הנחקר. במצב דברים זה קיימת חשיבות רבה לכך שחקירות המשטרה תתנהלנה ככל הניתן בשקיפות במובן זה שיהא ידוע לכלל הגורמים המעורבים בחקירה שהחקירה אינה מתנהלת בחדרי חדרים שעין זרה אינה מגעת אליהם. עליהם לדעת כי אופן התנהלותם בחקירה כפוף לביקורת ונתון תחת עינו הפקוחה של הציבור. באופן זה, יש להניח, תובטח גם הקפדה יתרה על זכויות הנחקרים ועל שמירת כללי החקירה... פרסום תיעוד המלמד על התנהלות בלתי-תקינה של רשויות האכיפה יש בו כדי לתרום לשיח ציבורי באשר לאופן הפעלת הסמכויות שבידי רשויות אלה, לתפקידן בחברה ובדרכי התגובה - משפטיות ואחרות - לשימוש בלתי ראוי בסמכות" (שם, פסקה 12).

ברוח זו, החלטת בית המשפט העליון בענין רשת מדיה לקבל את הערעור ולהתיר את פרסום התיעוד החזותי של חקירת העד במשטרה, נומקה בידי השופט סולברג:

"שוכנעתי, כי בנסיבות שבהן מעוררת ההגנה טענות לגבי האופן שבו נגבו ההודעות בחקירותיו של ראש הממשלה, קיים אינטרס ציבורי ממשי בפרסום התיעוד החזותי והקולי של החקירה... פרסום התיעוד החזותי והקולי יחשוף את התמונה במלואה, את טון הדיבור של החוקרים, את שפת גופם, את רמיזותיהם; גם תגובותיו של הנחקר יחשפו לעין כל. יצפה הציבור בתיעוד מן החקירה ויתרשם, כחכמתו, מן הדרך שבה חקרה המשטרה את אחד העדים בפרשה" (שם, פסקה 21).

נזכיר גם את דברי השופטת ברק-ארז בעניין אקסמיט: "לא פעם מבוקש פרסומו של חומר חקירה על מנת לבקר את פעולתן של רשויות החקירה, ואין להמעיט בחשיבות הדבר" (שם, פסקה 37). בדומה לכך, דבריו של המשנה-לנשיאה ריבלין בע"פ 5127/11 רשות השידור הישראלית - ערוץ 1 נ' רון, פסקה 7 (10.10.11), כי אחד הטעמים לדחיית הבקשה להתרת פרסום התיעוד החזותי, מלבד התנגדות המדינה והנאשמים, היה ש"לא הועלתה, במקרה זה, טענה של ממש באשר לאי-ראויות פעולתן של רשויות החוק והצורך לבחון אפשרות כזו בדרך של פרסום חזותי וקולי מחדר החקירות".

11. מקובלת עלי טענת המבקשים כי הסדר הטיעון שנערך לאחרונה בין המדינה לפישר, במסגרתו נמחקו מרבית האישומים שנכללו בכתב האישום (מתוך 14 האישומים שפישר הואשם בהם נותרו על כנם ארבעה אישומים שקובצו לשלושה אישומים), מקים עניין ציבורי משמעותי באשר לסיבות שהביאו לתוצאה זו. באת-כוח המאשימה ובא-כוחו של פישר התייחסו בדיון מיום 28.8.25, בו הוצג הסדר הטיעון, בין היתר למחדלים וקשיים בניהול החקירה וההלך, אשר תרמו במידה רבה להחלטת המאשימה על ההגעה להסדר הטיעון. צפיתי ב-15 קטעי התיעוד החזותי מתוך חקירות מח"ש אליהם מתייחסת הודעת המבקשים מיום 29.10.25, ושוכנעתי כי בכל אחד מהם יש כדי לתרום לדיון שעניינו הסיבות למחיקת מרבית האישומים נגד פישר וההתרחשות של מחדלים וכשלים באופן בו נוהלה החקירה. יתר על כן, צפייה בקטעים מלמדת כי בכל אחד מהם טמון מידע מהותי נוסף להמחשת המתרחש בתוך החקירה, שאינו ניתן להעברה באמצעות הצגה או הקראה של תמליל החקירה גרידא; למשל: שפת גוף, הבעות פנים, אינטונציה, אינטראקציה בלתי-מילולית בין החוקר לנחקר, שתיקות, תנועות ופעולות פיזיות של החוקרים והנחקרים, אמירות שלא תועדו בתמליל, ועוד. בגדרו של אותו "איזון קשה ועדין עד מאוד בין השיקולים השונים" (השופט רובינשטיין בעניין תורג'מן, פסקה ו') סבורני כי מהות ועוצמת האינטרס הציבורי הנכבד במקרה הנוכחי, מטות את הכף להתרת הפרסום על אף התנגדותו של מלכה, כפוף להתניית הפרסום בהימנעות מהצגת דמותו בשניים מהקטעים בהם מצוקתו בלטה וחרגה מזו הטבועה בסיטואציה של חקירה פלילית הנערכת לחשוד בביצוע עבירות (על התניית הפרסום במגבלות הממתנות את הפגיעה בפרטיות, כפועל יוצא של עיקרון המידתיות, ראו עניין תורג'מן, פסקאות 57-58). אמנם, כפי שטען מלכה, פרסום קטעי חקירתו עתה, למעלה מעשור לאחר שהחקירות נערכו ובחלוף מספר שנים מאז סיים לרצות את עונש המאסר שנגזר עליו, יוביל מבחינתו לפתיחה מחודשת של הפרשה אותה ביקש להניח מאחוריו, ויוסיפו פגיעה ומבוכה לו, לאשתו ולילדיו. אולם תוצאה זו היא בלתי-נמנעת לנוכח מכלול השיקולים החולשים על מקרה זה. יפים לכאן דבריה של השופטת ברק-ארז בעניין אקסמיט (פסקה 42):

"ניתן להבין תחושות אלה, אך לצד זאת לזכור כי עצם בחירתו של כלי תקשורת לנהל דיון ציבורי מחודש בפרשה כלל אינו נתון לשיקול דעתנו במסגרת דיונית זו. על כך יש להוסיף, כי ההליך הנוכחי היה פומבי, ואף זכה לכיסוי נרחב בתקשורת".

זאת ועוד. לעניין הפגיעה בפרטיות הנחקר וכבודו:

"שולי הפגיעה עשויים להצטמצם ככל שבמסגרת פומביות המשפט המתנהל, פורסם תוכן מילולי של החקירה אשר אינו אסור בפרסום, ולאחר שתיעוד החקירה הוצג כראייה במשפט" (עניין תורג'מן, פסקה 43).

12. העניין הציבורי בפרסום הנוכחי מצדיק את התרתו, על אף שההליך מצוי ערב הטענות לעונש בעניינו של פישר (האמורים להישמע החל ביום 16.11.25) ולפני פרשת ההגנה של נאשמים 3-5.
- בהחלטתי מיום 16.12.18 בבקשה הקודמת לשידור הקלטות מחקירות מח"ש במסגרת תכנית 'המקור', לא התרתי לפרסם קטעים הנוגעים לעניינים הנדונים בכתב האישום, וזאת מאחר ששמיעת ההוכחות הייתה אז בעיצומה. הוספתי כי אותה החלטה מתייחסת לשלב הדיוני בו שמיעת הראיות לא הסתיימה ולא ניתנה הכרעת דין, וכי המבקשים יוכלו לשוב ולפנות לבית המשפט לאחר שהכרעת הדין תינתן. לעומת זאת, בנקודת הזמן הנוכחית קיימים מספר הבדלים לעומת המצב ששרר במועד מתן ההחלטה הקודמת: ראשית, כל 15 הקטעים לגביהם מתבקש היתר הפרסום הוקרנו באולם בית המשפט במהלך שמיעת ההוכחות והוצגו כראיות בהליך. נתון זה מפחית באופן ממשי את החשש לפגיעה בהליך המשפטי, שכן אין בפרסום כדי להעמיד את בית המשפט בפני חומרים שאינם מוכרים לו, ואף לא להשפיע על עדות אותם עדים שפרסום תיעוד חקירתם מתבקש (השוו עניין תורג'מן, פסקה 53; עניין ידיעות אחרונות, פסקה 9; עניין אקסמיט, פסקה 36). שנית, הבקשה הנוכחית הייתה בתחילה (במתכונתה המקורית מיום 5.10.25) גורפת, ואף ההפניות (הלא ממצות) שהוצגו בה כללו בין השאר קטעי תיעוד חזותי העוסקים באופן פרטני באישומים שההליך המשפטי לגביהם טרם הסתיים (בין במסגרת פרשת העונש של פישר ובין במסגרת פרשת ההגנה של נאשמים 3-5). אולם בעקבות הדיון הראשון מיום 26.10.25 בו הציגו המדינה והנאשמים התנגדות, הן לפרסום אותם קטעים באופן ספציפי והן להתרה גורפת של פרסום קטעים שאינם מוגדרים, המבקשים תיקנו וצמצמו את הבקשה כך שהיא מתייחסת עתה רק ל-15 קטעים שאינם נוגעים במישרין לאישום קונקרטי שההליך לגביו טרם הסתיים. בנסיבות אלו הסירה המדינה את התנגדותה לפרסום, ומשקלו של אינטרס ההגנה על ההליך המשפטי, במארג כלל השיקולים הצריכים להכרעה בבקשה, הנו נמוך ואינו מצדיק שידחה מפניו את האינטרס הציבורי בהתרת הפרסום. וכפי שנאמר בעניין רשות השידור (בפירוק): "השלב הדיוני בו מצויים ההליכים אינו אלא אחד השיקולים - ואפשר אף לומר שאינו בהכרח העיקרי שבהם, בנסיבות דנא - בהכרעה בשאלת התרת פרסום של תיעוד חקירה" (פסקה 8).
13. תוצאה זו העולה מאיזון האינטרסים, אינה משתנה בשל כך שהמבקשים החזיקו בתיעוד החזותי אותו הם מבקשים לפרסם כבר במועד הגשת הבקשה, מבלי שחשפו את הדרך בה החומרים הגיעו לידיהם. טענה דומה הועלתה בעניין רשת מדיה, ונדחתה:
- "אכן כן, תופעת ההדלפות מחדרי החקירות ומן הדיונים הסגורים בפרקליטות - בזוויה, יש להילחם בה ולמגררה. אולם, בעניין דנן, אין אנו יודעים מהיכן הגיע התיעוד, מיהו זה אשר מסרו; ולא יזהר צד במשפט הוא 'שייך'... בנסיבות הללו, אין אנו יכולים להצביע על 'המקור' שממנו דלף התיעוד אל 'המקור' (שם, פסקה 23).
14. על יסוד כל האמור, הבקשה במתכונתה העדכנית והמצומצמת, מתקבלת באופן הבא: המבקשים רשאים לפרסם את התיעוד החזותי מחקירות מח"ש המופיע ב-15 הקטעים שפורטו בהודעתם מיום 29.10.25 וצורפו אליה על גבי דיסק-און-קי. הפרסום מותר בכפוף לתנאים הבאים:
- קטעים 1-4, 10-12: טשטוש פניה ועיוות קולה של ע' (עדת המדינה); הסתרת כל פרט מזהה אחר אודותיה (לרבות השמטת אזכור שמה על ידי החוקרים בקטע מס' 1 כפי שהוסכם בדיון מיום 6.11.25); השמטת הדברים בקטעים מס' 10-11 העוסקים באישום השלישי ('פרשת שי ברס'). פרסום קטעים 1-4, 10-12 ילווה בכתובית לפיה הפרסום נעשה בהסכמת עדת המדינה.
 - קטעים 13-14: טשטוש דמותו של מלכה בקטעים אלו.
 - 15. לבקשת מלכה, ביצוע החלטה זו יעוכב עד ליום 12.11.25.
- המזכירות תשלח את ההחלטה לב"כ המבקשים ולב"כ המשיבים כמפורט בכותרת.
- ניתנה היום, י"ח חשוון תשפ"ו, 09 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.